

Sanrı

– cengiz-cakir · 12 Eylül 2009

İstasyondaki insanların bir kısmı ayakta, bir kısmı rayların istikametinde yerleştirilmiş tahta banklarda oturuyordu. Hava kupkuru ıdıktı. Alacakaranlık vardı. Havanın güzelliği durakta bekleyenleri gülümsetiyordu. Büfeden gazete aldı. Her zaman olduğu gibi önce spor sayfalarını okumaya başladı.

Yalnızdı. Yalnızlığı insan sayısından değildi. Esasında kalabalık içindeyken de kendini yalnız hissediyordu. İçinden duyulan sesler bir türlü aynı noktada sonlanmıyor; farklı yönlerde dağılan düşünceleri uzayan sessizliğini çoğaltıyordu.

Yüzünü çevirdiğinde gözleriyle karşılaştı.

- Haydarpaşa treni ön raylardan mı; yoksa arka taraftan mı geçiyor.
- Ön dedi.

Sandalyeyi sürdü. Yanına kadar sokuldu. Önce bir yük treni geçti.

- Bir liran var mı?
- Yok dedi.

Ayaklarına baktı. Doğuştan böyle değildi. Hareket eden bir trenden atlamış dengesini kaybedince ayakları tekerleklerle sıkışmıştı. Karısı terk etmişti. Çocuklarıyla birlikte annesiyle yaşamaya başladı. İşinden ayrıldı. Arkadaşları da eskisi kadar uğramaz oldu. Annesi de bir müddet sonra ölünce çocuklarına bakmak için dilenmek zorunda kaldı.

Ankara treni istasyonda durdu. Banliyöden önce gelen ikinci treni. Önlerinden geçen bir çiftte " Bir lira verir misiniz" dedi. Duymadılar. Biraz daha yaklaştırtıp kulak kabarttılar. Anladıklarındaysa aceleyle uzaklaştılar. Başını yavaşça önüne eğdi. Uzun karışık sakalları vardı. Gideceđi yeri bilmeyen yolcu gibiydi. Cebinden kirli bir poşet çıkardı. Avucunda yuvarladı. Bir nefes çekti.

İstasyonun mermer zemini üzerine düşen insan gölgeleri belirsizleşmeye başladı. Bir müddet sonra uzun boylu bir adam geçiyordu.

- Bir ytl verirmisin. Adam dalga geçer gibi söylendi uzaklaştı.
- Arkasını döndü.

- Trene binerken bana yardımcı olur musun ? dedi.
- Bu arabayı trene sokabilir miyiz ki ?
- Banliyöye rahat giriyor dedi.

Banliyö gecikti. Adapazarı treni istasyonda durdu. Yolcular inmeye başladı.- Hadi buna binip gidelim.

- Bu her istasyonda durmaz ki, hem yasak.

- Yok ya bir şey olmaz. İki durak sonra ineriz dedi.

Makinist elini kaldırmış hareket işareti vermek üzereydi. Sandalyesinden kalkmış ayakta duruyordu. Oturuyor olmalıydı. Nasıl ayakta durabiliyordu. Şaşkındı. Yürümeye başladı. Arabanın arkasına geçti. Arabayı trene doğru itti. Yüzünde bir ifade yoktu.